

Van *zelfsprekend*

Natuurgerichte recreatie. Dat is wat de ware natuurbeheerder met de mensen in zijn terrein wil. Sommige mensen brengen het op. Ze wandelen echt voor de natuur. Ze gaan eens door de knieën voor een mosje of een muizenspoor, ze beluisteren de krekels, ze snuiven de reuk van de kamperfoelie of ze verwonderen zich over het spel van de zwaluwen in de hoge lucht.

Voor anderen is dat alles al gauw te veel gevraagd. Vooral in een wat groter gezelschap wordt het allemaal moeilijker. De natuur is mooi en interessant, maar het menselijk leven boeit vaak nog iets meer. Dan is het babbelen geblazen, dan gaat de aandacht al gauw naar het tienerzoontje lonkend naar de house-party, de nieuwe hypotheekrente, het reisje naar Portugal, de perikelen met schoonmoeder of de nieuwe bureaus van tweehoog. Tegen zoveel belangwekkends legt de natuur het al gauw af. Praktische natuurbeheerders - boswachters om zo te zeggen - vinden het allemaal best. Gewoon doorbabbelen met de natuur als decor, ook prima eigenlijk.

Maar de bazen van de boswachters willen méér. Vanzelfsprekend, zij hebben andere verantwoordelijkheden. Zij moeten de natuur van hun organisatie, die vaak een bedrijf is geworden, in de belangstelling houden. Aandacht levert maatschappelijke steun op en die - op zijn beurt - weer geld. En geld is goed voor de natuur.

Aldus vinden de groene managers dat je leukere dingen met de natuur kunt doen. Zodat de wandelaars niet meer over kleine criminaliteit of hun laatstgekochte cd praten. De managers willen de natuur iets extra's geven. Huifkartochten dus, uitzichtpunten met telescoopkijkers, mountainbikeroutes, boomkroonpaden, droppings voor de kinderen, klassieke muziek tussen de klapperrozen, survivaltochten, 'spannende' natuur. Zo schuift de natuur op richting pretpark, waarin de bezoekers alsnog met zichzelf bezig zijn.

Misschien dan nog liever die schoonmoeder.

FritsMaas